

[Justitsministeren.]

har Samfundet gjort op med dem, og saa har de Krav paa, at der bliver skabt Muligheder for dem. Selv om vi ikke behøver at omfavne dem og vise dem overdreven Venlighed, saa har de dog Krav paa, at der bliver skabt Arbejdsmuligheder for dem til at kunne ernære sig selv og deres Familie, saaledes at de ikke skal falde det offentlige til Last og blive en Pariaklasse ud i Fremtiden. Jeg haaber, at det danske Folk vil forstaa dette, og at vi, der særlig forstaa det, vil gøre os til Talsmænd for dette Syn, hvor vi kan det. Ellers vil vi komme ind i urimelige og ganske uholdbare Tilstande.

Det ærede Medlem Hr. Hjermind henviste til et Brev af 9. April, han havde sendt mig, om at fremskynde Sagerne. Ja, jeg fik et saadant Brev, men jeg maa sige, at jeg havde Vanskelighed ved rigtig at forstaa Meningen med det, for det ærede Medlem gjorde sig der ogsaa til Talsmand for, at jeg endelig maatte bruge min Ret til Løsladelse i saa stort Omfang, som det var muligt. Dette Spørgsmaal skal jeg komme ind paa senere. Men jeg betragtede det som en venlig Henstilling fra det ærede Medlem om at faa Fart i det hele, og en saadan venlig Henstilling tog jeg selvfølgelig med Glæde imod. Men hvis det ærede Medlems Brev var Udtryk for, hvad jeg syntes, jeg fik nogen Formodning om i Gaar gennem det ærede Medlems Tale, at han mener, der kan gøres mere fra min Side for at fremme navnlig de store Sager; vil jeg sige, at det tror jeg ikke er Tilfældet. Jeg har, lige fra jeg blev Minister, stadig holdt Møder med Anklagemyndighederne, stadig presset paa ved mundtlige Konferencer, ved telefoniske Konferencer for navnlig at faa de store Sager frem til en hurtig Behandling, men jeg er fra Anklagemyndighedernes Side blevet mødt med Argumenter, jeg har maattet bøje mig for og anerkende, gaaende ud paa, at det maatte være nødvendigt, at man fik disse Sager oplyst til Bunds, saaledes at man ikke skulde risikere, at de paagældende sigtede som Følge af mangelfulde Oplysninger ikke fik saa haard en Straf, som de i Virkeligheden fortjente.

Jeg holdt saaledes i Januar Maaned et Møde med Rigsadvokaten og nogle af de andre Anklagemyndigheder angaaende Sehested-Sagen, og jeg krævede, at denne Sag maatte frem til Behandling for Domstolene. Heroverfor anførtes fra Anklagemyndighedernes Side, at jeg kunde faa min Vilje, men jeg maatte vide, at det laa saaledes, at man havde en Række Sigtelser mod disse Mennesker, som de benægtede, Sigtelser,

man paa den anden Side mente var rigtige, og som man vilde kunne faa underbygget, hvis man fik fat paa den saa meget omtalte Hr. v. Loew, men denne Mand kunde man ikke paa det daværende Tidspunkt faa fat i. Man anstrengte sig af karsken Bælg derfor, da man mente, at for at faa idømt de paagældende den Straf, de fortjente, var det nødvendigt at faa fat paa denne Mand som Vidne for at kunne afkræfte disse Menneskers Benægtelse. Det ærede Medlem vil sikkert give mig Ret i, at over for denne Paastand om, at man, hvis man lod Sagen gaa til Doms, vilde risikere relativt milde Domme, medens de paagældende vilde faa de strenge Straffe, de fortjente, hvis man skaffede Bevismateriale frem, kunde jeg ikke fastholde, at Sagen skulde føres frem til Afgørelse. Men jeg takker det ærede Medlem, og jeg takker ogsaa andre ærede Medlemmer, fordi de her i Rigsdagen understreger over for mig min Pligt til at gøre alt for at fremme disse Sager saa hurtigt som muligt, idet dette naturligvis skaber yderligere Underbygning for mig i mine Krav og Ønsker over for Anklagemyndighederne om, at man skal presse paa.

Det ærede Medlem Hr. Hjermind spurgte om Foreningen af 6. Maj. Den har været til Undersøgelse i Politiet og derpaa hos os i Justitsministeriet, Sagen er herfra gaaet til Rigsadvokaten, og nu venter vi at høre fra ham. Jeg tror, det er bedst, at jeg venter med at udtale mig om Resultatet, indtil den endelige Indstilling fra de forskellige Organer foreligger. Dernæst spurgte det ærede Medlem Hr. Hjermind om Schiørring-Sagen og mente, jeg havde en Pligt til her i Rigsdagen at gøre Rede for, hvorledes det forholdt sig med den Udtalelse, som man paastod, at Rigsadvokaten var fremkommet med, og det er jeg ganske enig med det ærede Medlem i, men det er første Gang, jeg er blevet spurgt herom. Rigsadvokaten ønskede ikke at udtale sig om det til Pressen i sin Tid, og jeg mente derfor, at naar Rigsadvokaten ikke ønskede dette — og det af principielle Grunde, som jeg kunde anerkende —, saa var der heller ingen Anledning for mig til at udtale mig derom, men selvfølgelig er jeg villig til at udtale mig her i Rigsdagen. Dengang Rigsadvokaten nægtede at udtale sig til Pressen, bad jeg ham straks om en Udtalelse, og den fik jeg den 18. Marts. Rigsadvokaten meddelte heri, at der aldrig havde foreligget en saadan Situation som den, der er paastaaet fra anden Side, det maatte bero paa en absolut Misforstaaelse. Det eneste, der havde foreligget — og derfra kunde Misforstaaelsen